

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 665

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 6 octombrie 2009

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.071 din 8 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 68 alin. (1) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001	2-3	Decizia nr. 1.091 din 8 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1 ¹) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	10-11
Decizia nr. 1.083 din 8 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III și art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției	3-5	Decizia nr. 1.092 din 8 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată.....	11-12
Decizia nr. 1.084 din 8 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale	5-6	Decizia nr. 1.093 din 8 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	12-13
Decizia nr. 1.087 din 8 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 6, art. 8 și art. 9 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată	6-8	Decizia nr. 1.172 din 17 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă	13-15
Decizia nr. 1.089 din 8 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 87/1994 pentru combaterea evaziunii fiscale și art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale	8-9	Decizia nr. 1.178 din 17 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, precum și a ordonanței de urgență în ansamblul său	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.071

din 8 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 68 alin. (1) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Antonia Constantin — procuror
Valentina Bărbățeanu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 68 alin. (1) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, excepție ridicată de Societatea Comercială „American Romanian Import Export” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 22.615/3/2007 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta precizează că persoana interesată are posibilitatea de a solicita instanței analizarea legalității actului administrativ și anularea acestuia și observă că, în realitate, autorul excepției urmărește modificarea textului de lege criticat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 decembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 22.615/3/2007, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 68 alin. (1) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială „American Romanian Import Export” — S.R.L. din București într-o cauză având ca obiect constatarea nulității absolute a unei dispoziții a primarului Sectorului 1 București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat este neconstituțional, întrucât actele la care acesta se referă ar trebui să devină executorii după împlinirea termenului de 30 de zile de la comunicare pentru persoanele interesate, interval de timp în care persoana care se consideră vătămată într-un drept sau interes legitim ar avea posibilitatea să se adreseze autorității administrative ce a emis actul și, ulterior, instanței de contencios administrativ. De aceea, apreciază că prevederile criticate ar trebui modificate și completate în sensul că dispozițiile primarului nu sunt executorii de la comunicare, ci numai de la împlinirea termenului prevăzut de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004. Astfel, aceste acte administrative ale primarului ar putea fi supuse controlului instanțelor de judecată înainte de punerea lor în executare silită. Arată că, deseori, contestarea legalității acestor acte în fața instanțelor rămâne fără obiect, deoarece dispozițiile primarului au fost puse în executare și prejudiciul creat este ireparabil, nemaifiind posibilă repunerea părților în situația anterioară.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că întreaga argumentație a autorului excepției este infirmată de existența prevederilor art. 14 și 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, care prevăd instituirea suspendării executării actului administrativ.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Precizează că dispozițiile de lege criticate fac aplicarea principiului activității actelor administrative, potrivit căruia acestea se aplică și produc efecte din momentul aducerii lor la cunoștința publică, prin publicare, respectiv comunicare, în funcție de caracterul lor normativ sau individual, ori de la o dată ulterioară prevăzută în cuprinsul lor, iar nu de la data adoptării sau emiterii actului.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege criticate sunt constituționale, fiind norme de procedură a căror reglementare este de competența exclusivă a legiuitorului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 68 alin. (1) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 20 februarie 2007, care au următoarea redactare:

— Art. 68 alin. (1): „Art. 68. — (1) În exercitarea atribuțiilor sale primarul emite dispoziții cu caracter normativ sau individual. Acestea devin executorii numai după ce sunt aduse la cunoștință publică sau după ce au fost comunicate persoanelor interesate, după caz.”

În opinia autorului excepției, sunt încălcate următoarele prevederi din Constituție: art. 11 — „Dreptul internațional și dreptul intern”, art. 15 — „Universalitatea”, art. 21 — „Accesul liber la justiție”, art. 52 — „Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică”. Se invocă, de asemenea, și dispozițiile art. 6 — „Dreptul la un proces echitabil” din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă, mai întâi, că autorul acesteia face abstracție de posibilitatea conferită de dispozițiile art. 14 și 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 de a solicita suspendarea executării actelor administrative unilaterale, fie pe

cale separată, până la pronunțarea instanței de fond asupra legalității actului, fie prin însăși acțiunea principală care are ca obiect anularea, în tot sau în parte, a actului administrativ.

În continuare, Curtea constată că, din modul de formulare al pretinselor critici de neconstituționalitate, rezultă că autorul

excepției urmărește modificarea și completarea textului de lege criticat, în sensul dorit de acesta. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, această atribuție excedează competenței Curții Constituționale, excepția fiind pentru acest motiv inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 68 alin. (1) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, excepție ridicată de Societatea Comercială „American Romanian Import Export” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 22.615/3/2007 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.083

din 8 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III și art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției, excepție ridicată de Lucian-Cosmin Manoloiu în Dosarul nr. 7.160/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă, ținând seama de faptul că dispozițiile art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 au fost declarate neconstituționale prin Decizia Curții Constituționale nr. 784 din 12 mai 2009, iar cele ale art. V din același act normativ au fost abrogate expres.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 7.160/2/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției**, excepție ridicată de Lucian-Cosmin Manoloiu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în contencios-administrativ împotriva Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2008.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că prevederile art. III din ordonanța de urgență criticată încalcă art. 21 din Constituție, întrucât prevede eșalonarea plății sumelor stabilite în titlurile executorii emise până la intrarea sa în vigoare. Faza de executare a unei hotărâri judecătorești face parte integrantă din procesul civil în sensul art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Prin urmare, neexecutarea sau executarea cu întârziere a unei hotărâri judecătorești poate în mod indirect să ducă la lăsarea fără conținut a dreptului de acces la un tribunal. Se mai arată că este sarcina statului de a asigura executarea hotărârilor judecătorești, stat care, în acest sens, trebuie să depună eforturi suficiente. În cazul de față, art. III din ordonanța de urgență criticată prelungește nejustificat și în mod unilateral plata drepturilor restante de natură salarială.

Mai mult, se arată că textul legal criticat este contrar și principiului separației puterilor în stat, întrucât intervine în faza

de executare a unei hotărâri judecătorești, fază care este parte componentă a actului de justiție.

În sensul celor de mai sus, sunt menționate hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului, în cauzele *Ruianu împotriva României, 2003*, *Sabin Popescu împotriva României, 2004*, *Constantin Oprea împotriva României, 2007*, precum și jurisprudența Curții Constituționale referitoare la principiul separației puterilor în stat.

Referitor la invocarea dispozițiilor art. 44 din Constituție, se arată că prevederile legale creează o inegalitate între instituțiile statului și particulari în ceea ce privește regimul executării silite asupra fondurilor bănești. În acest sens, se invocă hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului în cauzele *Burdov împotriva Rusiei, 2002*, și *Șandor împotriva României, 2005*.

Astfel, prin art. III din ordonanța de urgență criticată s-a instituit o procedură execuțională specială care favorizează instituția bugetară, reprezentată de Ministerul Justiției, ceea ce determină încălcarea dispozițiilor constituționale referitoare la accesul liber la justiție, ocrotirea în mod egal a proprietății private și dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică la repararea pagubei.

Se mai susține că prevederile art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 sunt discriminatorii, întrucât salariații din sistemul bugetar nu se mai pot adresa Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării în privința politicii de salarizare, acest drept în materia menționată avându-l numai personalul din sistemul privat.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este întemeiată din moment ce textele legale criticate împiedică punerea în executare a unor hotărâri judecătorești.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 este neconstituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 462 din 20 iunie 2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 76/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 231 din 8 aprilie 2009. În realitate, Curtea constată că autorul excepției critică în mod punctual numai art. III și V din ordonanța

de urgență, astfel încât, potrivit jurisprudenței sale, obiectul excepției îl constituie art. III și V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008, texte care, la data sesizării Curții Constituționale, aveau următorul cuprins:

— Art. III: „(1) *Plata sumelor prevăzute în titlurile executorii emise până la intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sistemul justiției, se va realiza, eșalonat, în termen de 18 luni de la intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, modalitatea de eșalonare fiind stabilită prin ordin comun al ministrului justiției, ministrului economiei și finanțelor, președintelui Consiliului Superior al Magistraturii, președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție și al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.*

(2) *Ordinul prevăzut la alin. (1) se emite în termen de 15 zile de la intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență și va fi comunicat executorilor judecătorești, precum și trezoreriei ori instituției bancare unde debitorii au deschise conturi.*”

— Art. V: „În Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2007, după alineatul (2) al articolului 19 se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

«(3) *Sesizările având ca obiect măsurile legislative adoptate în contextul stabilirii politicii de salarizare a personalului din sistemul bugetar nu intră în competența de soluționare a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.*”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate privată și art. 53 privind restrângerea exercitării unor drepturi sau al unor libertăți. Totodată, consideră că sunt încălcate prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 1 din Protocolul adițional la Convenție privind protecția proprietății.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

I. Ulterior sesizării sale, prin Decizia nr. 784 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 7 iulie 2009, dispozițiile art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 au fost declarate neconstituționale. În lipsa unei intervenții legislative a Guvernului sau a Parlamentului pentru punerea de acord a acestei prevederi cu dispozițiile Constituției, art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 și-a încetat efectele. În aceste condiții, în temeiul art. 29 alin. (1) și (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 a devenit inadmisibilă.

II. De asemenea, ulterior sesizării Curții Constituționale, dispozițiile art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 au fost abrogate expres prin Legea nr. 76/2009 de aprobare a acestei ordonanțe de urgență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 231 din 8 aprilie 2009. În consecință, în temeiul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 a devenit inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III și art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției, excepție ridicată de Lucian-Cosmin Manoloiu în Dosarul nr. 7.160/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.084

din 8 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Aurel Mocăniță în Dosarul nr. 784/233/2008 al Judecătoria Galați.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, întrucât se solicită interpretarea legii, aspect ce excedează competenței Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 octombrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 784/233/2008, **Judecătoria Galați a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale**, excepție ridicată de Aurel Mocăniță într-o cauză având ca obiect săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 6 din Legea nr. 241/2005.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile legale criticate creează discriminări între situația celui față de care prejudiciul este determinat în mod concret cel mult până la primul termen de judecată și a celui față de care un atare prejudiciu nu a fost încă determinat. Se susține că, în acest fel, se creează posibilitatea ca prejudiciul pentru care o persoană a fost trimisă în judecată să fie ulterior precizat de

către partea civilă, în sensul majorării acestuia și, prin urmare, persoana respectivă nu va putea acoperi integral prejudiciul cauzat până cel târziu la primul termen de judecată, ceea ce duce la încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție.

Judecătoria Galați apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată din moment ce acoperirea prejudiciului se face integral, astfel cum acesta a fost indicat în dosarul cauzei, fie în cursul urmăririi penale, fie în cursul judecării până la primul termen de judecată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că textul legal criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, notele scrise depuse, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial la România, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005, având următorul cuprins:

„(1) În cazul săvârșirii unei infracțiuni de evaziune fiscală prevăzute de prezenta lege, dacă în cursul urmăririi penale sau

al judecății, până la primul termen de judecată, învinuitul ori inculpatul acoperă integral prejudiciul cauzat, limitele pedepsei prevăzute de lege pentru fapta săvârșită se reduc la jumătate. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 100.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se poate aplica pedeapsa cu amendă. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 50.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se aplică o sancțiune administrativă, care se înregistrează în cazierul judiciar.”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea Constituțională constată că în repetate rânduri s-a pronunțat cu privire la constituționalitatea textului criticat în raport cu critici identice. Astfel, prin deciziile nr. 1.053 din 9 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 767 din 14 noiembrie 2008, și nr. 802 din 3 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 1 august 2008, Curtea a statuat că legiuitorul este liber să aprecieze atât pericolul social în funcție de care urmează să stabilească natura juridică a faptei incriminate, cât și condițiile răspunderii juridice pentru această faptă.

Totodată, principiul egalității în drepturi nu implică tratarea juridică uniformă a tuturor infracțiunilor, iar reglementarea unui regim sancționator în funcție de acoperirea prejudiciului cauzat prin infracțiunea săvârșită este expresia firească a principiului

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Aurel Mocăniță în Dosarul nr. 784/233/2008 al Judecătoriei Galați. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.087

din 8 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 6, art. 8 și art. 9 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Antonia Constantin — procuror
Benke Károly — magistrat-asistent

Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lemon Design” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 20/300/2009 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 6, art. 8 și art. 9 din Ordonanța

La dosarul cauzei, autorul excepției a depus o cerere prin care solicită acordarea unui nou termen de judecată în vederea angajării unui apărător.

Reprezentantul Ministerului Public se opune cererii formulate, iar Curtea respinge cererea autorului excepției.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și ale art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 ca neîntemeiată, invocând, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale. Cu privire la excepția ce privește prevederile art. 8 și 9 din aceeași ordonanță, se solicită respingerea acesteia ca inadmisibilă, întrucât textele legale criticate nu au legătură cu soluționarea cauzei.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 20/300/2009, **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 6, art. 8 și art. 9 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lemon Design” — S.R.L. din București într-o cauză având ca obiect emiterea unei somații de plată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că prevederile art. 1 alin. (1) și art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 sunt neconstituționale, întrucât permit instanței să soluționeze cauza, fără a-și exercita obligația de aflare a adevărului, raportându-se doar la susținerile subiective ale creditorului și la înscrisurile depuse la dosar, și fără ca pârâtul să poată solicita sau utiliza în apărarea sa toate probele relevante prevăzute de Codul de procedură civilă. Mai mult, aceste texte legale nu permit instanței de judecată să își exercite un rol activ pentru aflarea adevărului. Limitarea probatoriului care poate fi administrat numai la înscrisuri încalcă flagrant prevederile art. 24 din Constituție. În acest fel se ajunge la favorizarea creditorului în detrimentul debitorului.

Se susține că art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 este neconstituțional, întrucât nu prevede decât o singură cale de atac la îndemâna debitorului, cale de atac care este judecată de aceeași instanță care avea competența soluționării în primă instanță a fondului cauzei.

Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că textele legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (1), art. 6, art. 8 și art. 9 din Ordonanța

Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 295/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 5 iunie 2002, cu modificările și completările ulterioare. Textele legale criticate au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (1): „*Art. 1. — (1) Procedura somației de plată se desfășoară, la cererea creditorului, în scopul realizării de bunăvoie sau prin executare silită a creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani, asumate prin contract constatat printr-un înscris ori determinate potrivit unui statut, regulament sau altui înscris, însușit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege și care atestă drepturi și obligații privind executarea anumitor servicii, lucrări sau orice alte prestații.*”;

— Art. 6: „*(1) Dacă nu a intervenit închiderea dosarului în condițiile art. 5, judecătorul va examina cererea pe baza actelor depuse, precum și a explicațiilor și lămuririlor părților, ce i-au fost prezentate potrivit art. 4.*

(2) Când în urma examinării prevăzute la alin. (1) constată că pretențiile creditorului sunt justificate, judecătorul emite ordonanța care va conține somația de plată către debitor, precum și termenul de plată.

(3) Termenul de plată nu va fi mai mic de 10 zile și nici nu va depăși 30 de zile. Judecătorul va putea stabili alt termen potrivit înțelegerii părților.

(4) Ordonanța se va înmâna părții prezente sau se va comunica fiecărei părți de îndată, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire.”;

— Art. 8: „*(1) Împotriva ordonanței prevăzute la art. 6 alin. (2) debitorul poate formula cererea în anulare, în termen de 10 zile de la data înmânării sau comunicării acesteia.*

(2) Cererea în anulare se soluționează de către instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță.

(3) abrogat

(4) Dacă instanța investită admite cererea în anulare, aceasta va anula ordonanța, pronunțând o hotărâre irevocabilă. Prevederile art. 7 se aplică în mod corespunzător.

(5) Hotărârea prin care a fost respinsă cererea în anulare este irevocabilă.”;

— Art. 9: „*(1) Ordonanța de admitere în tot sau în parte a cererii creditorului, împotriva căreia nu a fost introdusă cerere în anulare potrivit art. 8, este irevocabilă.*

(2) La cererea creditorului ordonanța prevăzută la alin. (1) sau, după caz, ordonanța împotriva căreia a fost introdusă cererea în anulare prevăzută la art. 8, care însă a fost respinsă prin hotărâre rămasă irevocabilă prin nerecurare ori prin respingerea recursului, va fi investită cu formulă executorie, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă. Astfel investită, ordonanța constituie titlu executoriu, care se eliberează creditorului. Totodată titlul, în copie, se comunică și debitorului.”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, ale art. 20 alin. (2) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau ale unor libertăți, ale art. 124 privind înfăptuirea justiției, ale art. 126 privind instanțele judecătorești și ale art. 129 privind folosirea căilor de atac. Totodată, consideră că sunt încălcate prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

I. Excepția de neconstituționalitate ce privește prevederile art. 8 și art. 9 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 este

inadmisibilă, aceste texte legale neavând legătură cu soluționarea cauzei. Astfel, art. 8 și art. 9 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 se referă la procedura acțiunii în anulare, respectiv la investirea cu formulă executorie a ordonanței privind somația de plată, texte care nu se aplică în stadiul procesual în care se află cauza. Invocarea neconstituționalității acestora se va putea face doar în faza acțiunii în anulare sau în faza de încuviințare a executării hotărârii respective.

II. Prin numeroase decizii, instanța de contencios constituțional s-a pronunțat în sensul constituționalității dispozițiilor art. 1 alin. (1) și art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 în raport cu critici identice. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 244 din 20 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 26 aprilie 2007, Decizia nr. 1.043 din 13 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 813 din 28 noiembrie 2007, Decizia nr. 1.388 din 16 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 29 decembrie 2008, prin care Curtea, respingând excepția de neconstituționalitate, a reținut că Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 instituie o procedură specială și accelerată, derogatorie de la normele procedurii civile, pentru a asigura recuperarea într-un timp cât mai scurt a creanțelor. Acest caracter special al procedurii a determinat limitarea mijloacelor de probă, utilizabile în prima fază la înscrisuri, completate cu explicațiile și lămuririle date de părți. Potrivit art. 1 alin. (1) din ordonanță, această procedură se aplică doar în cazul „creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani, asumate prin

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 și ale art. 9 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lemon Design” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 20/300/2009 al Judecătorei Sectorului 2 București — Secția civilă.

2. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și ale art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.089

din 8 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 87/1994 pentru combaterea evaziunii fiscale și art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Iuliana Nedelcu — procuror
Benke Károly — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 87/1994 pentru combaterea

contract constatat printr-un înscris ori determinate potrivit unui statut, regulament sau altui înscris însușit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege [...]”. Întrucât ordonanța cuprinzând somația de plată, ce urmează a fi emisă de judecător, se va referi doar la obligații de plată a unor sume de bani rezultate din înscrisuri însușite de părți, este justificată cerința ca dovada acestora să se facă prin înscrisuri. Celelalte aspecte ale raporturilor juridice dintre părți urmează a fi rezolvate conform reglementărilor din dreptul comun. Limitarea este deopotrivă valabilă pentru ambele părți, ele având condiții identice pentru exercitarea dreptului la apărare.

Neintervenind elemente noi de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, considerentele și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Rezultă, prin prisma celor de mai sus, că nu sunt încălcate nici prevederile art. 16 și 21 din Constituție și nici cele ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Cu privire la celelalte prevederi constituționale invocate, se constată că autorul excepției se limitează strict la a le enumera, fără să motiveze pretinsa contrarietate dintre acestea și textele legale criticate, iar Curtea nu se poate substitui autorului excepției spre a motiva critica acestuia.

În consecință, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 și art. 9 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 urmează să fie respinsă ca inadmisibilă, iar cea vizând art. 1 alin. (1) și art. 6 din aceeași ordonanță, ca neîntemeiată.

evaziunii fiscale și art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Constantin Mitu în Dosarul nr. 877/109/2007 al Tribunalului Argeș — Secția penală.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public arată că, din moment ce instanța de judecată a sesizat Curtea Constituțională cu cele două texte de lege, a considerat că legea mai favorabilă este Legea nr. 87/1994, acest caz fiind, deci, unul de ultraactivitate a

legii. Prin urmare, ambele texte de lege îndeplinesc criteriile de admisibilitate prevăzute de art. 29 din Legea nr. 47/1992. Pe fond, apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 877/109/2007, **Tribunalul Argeș — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 87/1994 pentru combaterea evaziunii fiscale și art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale**, excepție ridicată de Constantin Mitu într-o cauză penală având ca obiect săvârșirea unor infracțiuni economico-financiare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textele legale criticate, cuprinzând formulări precum „sustragerea de la îndeplinirea obligațiilor fiscale” sau „diminuarea veniturilor sau surselor impozabile”, lasă loc la o interpretare arbitrară din partea instanțelor de judecată și a organelor cu atribuții în domeniul fiscal, deoarece fie nu enumeră sau exemplifică obligațiile fiscale la care se face referire, fie nu prevăd cazurile pentru care diminuarea veniturilor impozabile este rezultatul direct al săvârșirii infracțiunii de evaziune fiscală.

Tribunalul Argeș — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată, problemele ridicate fiind chestiuni care țin de interpretarea legii de către judecătorul cauzei.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 87/1994 este inadmisibilă și că prevederile art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 87/1994 pentru combaterea evaziunii fiscale și art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Constantin Mitu în Dosarul nr. 877/109/2007 al Tribunalului Argeș — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 10 din Legea nr. 87/1994 pentru combaterea evaziunii fiscale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 29 iulie 2003, și ale art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005. Se constată că Legea nr. 87/1994 a fost abrogată prin art. 16 lit. a) din Legea nr. 241/2005. Textele legale criticate au următorul cuprins:

— Art. 10 din Legea nr. 87/1994: „*Constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani și interzicerea unor drepturi sau cu amendă neîntocmirea, întocmirea incompletă sau necorespunzătoare a documentelor primare ori acceptarea de astfel de documente în scopul împiedicării verificărilor financiar-contabile, dacă fapta a avut drept consecință diminuarea veniturilor sau surselor impozabile.*”

Cu pedeapsa prevăzută la alin. 1 se sancționează și punerea în circulație, în orice mod, fără drept, sau deținerea în vederea punerii în circulație, fără drept, a documentelor financiare și fiscale.”

— Art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005:

„*Art. 9. — (1) Constituie infracțiuni de evaziune fiscală și se pedepsesc cu închisoare de la 2 ani la 8 ani și interzicerea unor drepturi următoarele fapte săvârșite în scopul sustragerii de la îndeplinirea obligațiilor fiscale: [...]*”

c) evidențierea, în actele contabile sau în alte documente legale, a cheltuielilor care nu au la bază operațiuni reale ori evidențierea altor operațiuni fictive.”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 45 privind libertatea economică.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că autorul excepției, prin critica formulată, tinde la completarea textului de lege, sugerând în acest sens ca ambele texte de lege să cuprindă anumite elemente, precum: enumerarea obligațiilor fiscale la care se face referire sau prevederea cazurilor pentru care diminuarea veniturilor impozabile este rezultatul direct al săvârșirii infracțiunii de evaziune fiscală. Mai mult, motivarea criticii de neconstituționalitate ridică probleme care țin de interpretarea și aplicarea legii. În aceste condiții, este evident că o atare critică nu se poate constitui într-o veritabilă excepție de neconstituționalitate, ceea ce face inutilă analiza celorlalte condiții de admisibilitate prevăzute de art. 29 din Legea nr. 47/1992.

Or, potrivit art. 2 alin. (2) și (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională nu are competența de a completa, modifica, interpreta sau aplica legile, astfel încât excepția de neconstituționalitate ridicată urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.091

din 8 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1¹) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 212/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Gabriel Laurențiu Stăncescu în Dosarul nr. 4.693/303/2007 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă.

La apelul nominal răspunde partea Alexandru Moldoveanu, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Partea prezentă solicită respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că excepția ridicată este inadmisibilă, întrucât nu a fost motivată în conformitate cu prevederile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.693/303/2007, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 212/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru**, excepție ridicată de Gabriel Laurențiu Stăncescu într-o cauză având ca obiect anularea unui contract de vânzare-cumpărare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că timbrarea la valoare a cererilor privind declararea nulității unui contract de vânzare-cumpărare este neconstituțională, încălcând art. 21 alin. (2) și (3), art. 44 alin. (2) și art. 46 din Constituție.

Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate ridicată, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor,

notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 212/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru. În realitate, Curtea constată că art. 1 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 212/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 837 din 12 decembrie 2008, la care se referă autorul excepției, introduce un nou alineat, și anume alineatul (1¹), la art. 2 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997. În consecință, Curtea urmează a reține ca obiect al excepției de neconstituționalitate textul art. 2 alin. (1) din Legea nr. 146/1997, cu modificările și completările ulterioare, care are următorul cuprins:

„(1¹) Dispozițiile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și cererilor privind declararea nulității, anularea, rezoluțiunea sau rezilierea unui act juridic patrimonial, precum și cererilor privind constatarea existenței sau inexistenței unui drept patrimonial; cererea privind repunerea părților în situația anterioară este scutită de taxă de timbru dacă este accesorie cererii privind declararea nulității, anularea, rezoluțiunea sau rezilierea actului juridic patrimonial”.

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (2) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 44 alin. (2) privind dreptul de proprietate privată și art. 46 privind dreptul la moștenire.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea observă că autorul excepției menționează doar în mod formal textele constituționale pretins încălcate, fără a arăta în concret în ce constă eventuala contradicție dintre textul criticat și prevederile constituționale invocate, încălcându-se astfel dispozițiile imperative ale art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora *„Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate”*, ceea ce conduce la inadmisibilitatea excepției.

Simpla enumerare în susținerea excepției a unor prevederi constituționale pretins încălcate nu este de natură să satisfacă exigențele art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992. De altfel, în acest sens, Curtea s-a mai pronunțat prin numeroase decizii, dintre care, cu titlu exemplificativ, se rețin: Decizia nr. 627 din 29 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 23 iulie 2008, Decizia nr. 465 din 17 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 30 mai 2007, Decizia nr. 517 din 8 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 412 din 2 iunie 2008, Decizia nr. 245 din 19 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 17 martie 2009, Decizia nr. 727 din 7 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 10 iunie 2009.

În consecință, excepția de neconstituționalitate ridicată urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1¹) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Gabriel Laurențiu Stăncescu în Dosarul nr. 4.693/303/2007 al Judecătorei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.092

din 8 septembrie 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001
privind procedura somației de plată**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Khamsin” — S.R.L. din Constanța în Dosarul nr. 1.035/273/2008 al Judecătorei Oravița.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.035/273/2008, **Judecătoria Oravița a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Khamsin” — S.R.L. din Constanța într-o cauză având ca obiect emiterea unei somații de plată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că prevederile Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 sunt neconstituționale, întrucât permit instanței să soluționeze cauza fără a-și exercita obligația de aflare a adevărului, raportându-se doar la susținerile subiective ale creditorului și la înscrierile depuse la dosar și fără ca partea chemată în judecată să poată formula vreo apărare pertinentă.

Judecătoria Oravița apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 295/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 5 iunie 2002, cu modificările și completările ulterioare.

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului și ale art. 24 privind dreptul la apărare. Totodată, consideră că sunt încălcate prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil.

Analizând excepția de neconstituționalitate ridicată, se constată următoarele:

Curtea, prin numeroase decizii, s-a pronunțat în sensul constituționalității Ordonanței Guvernului nr. 5/2001. Astfel, prin

Decizia nr. 139 din 21 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 211 din 19 martie 2008, Decizia nr. 219 din 21 aprilie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 2 iunie 2005, Decizia nr. 470 din 4 decembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 31 ianuarie 2004, Decizia nr. 317 din 19 noiembrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 930 din 19 decembrie 2002, Decizia nr. 161 din 30 mai 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 448 din 26 iunie 2002, Curtea a constatat că dispozițiile actului normativ criticat nu încalcă principiul egalității în drepturi, accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare și nici obligația exercitării cu bună-credință a

drepturilor și a libertăților. De asemenea, Curtea a statuat că procedura somației de plată, reglementată prin Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, este o procedură specială în materia executării creanțelor. Legiuitorul are dreptul exclusiv de a reglementa procedura de judecată conform atribuțiilor prevăzute de art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”, cu condiția ca nicio normă de procedură să nu contravină vreunei dispoziții constituționale.

Atât considerentele, cât și soluțiile acestor decizii sunt valabile și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Khamsin” — S.R.L. din Constanța în Dosarul nr. 1.035/273/2008 al Judecătorei Oravița.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.093
din 8 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Gheorghe Erdei și Angelica Aurica Erdei în Dosarul nr. 1.348/337/2008 al Judecătorei Zalău.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.348/337/2008, **Judecătoria Zalău a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Legea nr. 146/1997 privind taxele**

judiciare de timbru, excepție ridicată de Gheorghe Erdei și Angelica Aurica Erdei într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în constatare, respectiv a unei obligații de a face.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textul legal criticat este neconstituțional, întrucât condiționează accesul liber la justiție de achitarea unor taxe judiciare de timbru.

Judecătoria Zalău apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, care au următorul cuprins:

„(1) Acțiunile și cererile evaluabile în bani, introduse la instanțele judecătorești, se taxează astfel: [...]

(1¹) Dispozițiile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și cererilor privind declararea nulității, anularea, rezoluțiunea sau rezilierea unui act juridic patrimonial, precum și cererilor privind constatarea existenței sau inexistenței unui drept patrimonial; cererea privind repunerea părților în situația anterioară este scutită de taxă de timbru dacă este accesorie cererii privind declararea nulității, anularea, rezoluțiunea sau rezilierea actului juridic patrimonial.

(2) În cazul contestației la executarea silită, taxa se calculează la valoarea bunurilor a căror urmărire se contestă sau la valoarea debitului urmărit, când acest debit este mai mic decât valoarea bunurilor urmărite. Taxa aferentă acestei contestații nu poate depăși suma de 194 lei, indiferent de valoarea contestată.

(3) Valoarea la care se calculează taxa de timbru este cea declarată în acțiune sau în cerere. Dacă această valoare este contestată sau apreciată de instanță ca derizorie, evaluarea se va face potrivit normelor metodologice prevăzute la art. 28 alin. (2) din prezenta lege”.

Autorii excepției susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Gheorghe Erdei și Angelica Aurica Erdei în Dosarul nr. 1.348/337/2008 al Judecătoriei Zalău.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.172

din 17 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, se constată că, prin numeroase decizii, Curtea s-a pronunțat în sensul constituționalității art. 2 din Legea nr. 146/1997, în raport cu critici identice de neconstituționalitate. În acest sens sunt, spre exemplu, Decizia nr. 808 din 19 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 23 iunie 2009, Decizia nr. 40 din 13 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 121 din 27 februarie 2009, și Decizia nr. 421 din 10 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 344 din 5 mai 2008.

În aceste decizii Curtea a reținut că accesul liber la justiție, consacrat de art. 21 din Constituție, nu înseamnă gratuitate. Nicio dispoziție constituțională nu interzice stabilirea taxelor de timbru în justiție, fiind justificat ca persoanele care se adresează autorităților judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor prilejuite de realizarea actului de justiție. Regula este cea a timbrării acțiunilor în justiție, excepțiile fiind posibile numai în măsura în care sunt stabilite de legiuitor. Cheltuielile ocazionate de realizarea actului de justiție sunt cheltuieli publice, la a căror acoperire, potrivit art. 56 din Constituție, cetățenii sunt obligați să contribuie prin impozite și taxe, stabilite în condițiile legii.

De asemenea, la finalul procesului judiciar sarcina suportării cheltuielilor judiciare, inclusiv a celor constând în plata taxelor de timbru, revine persoanei care a căzut în pretenții sau care, în cauzele nelitigioase, a beneficiat de prestațiile efectuate, în condițiile legii, de organele de justiție.

Întrucât în cauza de față nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ion Rusu în Dosarul nr. 1.307/299/2009 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.307/299/2009, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Ion Rusu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că înființarea popririi de către executorul judecătoresc de la domiciliul sau sediul debitorului sau al terțului poprit este contrară art. 21 din Constituție, ținând cont de faptul că, în materie de litigii de muncă, competența de judecată aparține instanțelor de la sediul sau domiciliul reclamantului. Prin urmare, înființarea popririi ar trebui dispusă de executorul judecătoresc de la domiciliul sau sediul creditorului. Se mai arată că este nedrept ca executarea titlului executoriu să se facă la sediul debitorului sau terțului poprit în condițiile în care acesta a fost emis de instanța în a cărei circumscripție își are domiciliul sau reședința reclamantului.

Mai mult, se apreciază că textul legal criticat încalcă și dispozițiile art. 16 din Constituție, întrucât sunt favorizați executorii judecătorești de la sediul debitorilor în raport cu cei de la sediul creditorilor.

Judecătoria Sectorului 1 București apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este întemeiată. Se arată că echitatea procesului nu trebuie să înceteze la momentul pronunțării hotărârii definitive și irevocabile, ci trebuie să guverneze și faza ulterioară acestui moment. Textul de lege criticat privează persoanele care au avut beneficiul legal de a alege o anumită instanță de caracterul echitabil al procesului și conduce, fără un scop legitim și în mod disproporționat, la prelungirea duratei procesului, la amânarea momentului în care creditorul își poate vedea creanța realizată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins:

„Poprirea se înființează la cererea creditorului, de executorul judecătoresc de la domiciliul sau sediul debitorului ori de la domiciliul sau sediul terțului poprit”.

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și ale art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție. Totodată, se apreciază că sunt încălcate prevederile art. 6 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil și dreptul la un recurs efectiv.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, se constată că, prin Decizia nr. 835 din 26 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 419 din 18 iunie 2009, și Decizia nr. 273 din 21 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 17 aprilie 2006, Curtea a statuat că reglementarea criticată a fost adoptată de legiuitor în cadrul atribuțiilor sale, astfel cum sunt determinate prin dispozițiile art. 126 alin. (2) și ale art. 129 din Constituție, potrivit cărora competența, procedura de judecată, inclusiv procedura executării silită, precum și căile de atac sunt prevăzute numai prin lege.

Curtea a stabilit că textul de lege criticat nu încalcă prevederile art. 16 din Constituție privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, întrucât reglementarea este aplicabilă tuturor persoanelor aflate în situația prevăzută de ipoteza normei, și anume creditorilor deținători ai unui titlu executoriu, care solicită executorului judecătoresc înființarea popririi, fără discriminări și fără privilegii.

Or, este îndeobște cunoscut că bunurile asupra cărora poartă executarea silită se află de cele mai multe ori la sediul debitorului sau al terțului poprit, caz în care și executarea silită este mai lesne de îndeplinit.

Este de asemenea de necontestat că interesul creditorilor vizează o executare rapidă, caz în care este justificată opțiunea legiuitorului pentru desemnarea executorilor judecătorești de la sediul debitorului sau al terțului poprit.

De asemenea, este nefondată și critica autorului excepției potrivit căreia reglementarea dedusă controlului îngreudește accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, în condițiile în care art. 399 din Codul de procedură civilă prevede că împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătămați prin executare, oferind toate garanțiile procesuale pentru realizarea deplină a acestor drepturi.

Pentru motivele expuse mai sus, nu se poate reține nici încălcarea prevederilor cuprinse în art. 6 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Curtea a mai constatat că este de competența legiuitorului stabilirea procedurii de executare silită, astfel încât acesta poate reglementa atât reguli generale, cât și excepții de la acestea în funcție de specificul fiecărui caz. În cazul de față, legiuitorul are deplină legitimitate constituțională în a reglementa competența executorului judecătoresc de la domiciliul sau sediul debitorului ori de la domiciliul sau sediul terțului poprit de a înființa poprirea la cererea creditorului.

Întrucât în cauza de față nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În final, Curtea mai reține că o situație particulară, cum este aceea a competenței de judecată și executare în materie de conflicte de muncă, nu poate conduce la concluzia că norma-cadru, cu aplicare generală, este neconstituțională. O eventuală derogare de la aceasta se poate face numai printr-o modificare legislativă, aspect care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, nu este de competența Curții Constituționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ion Rusu în Dosarul nr. 1.307/299/2009 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.178

din 17 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, precum și a ordonanței de urgență în ansamblul său

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, precum și a ordonanței de urgență în ansamblul său, excepție ridicată din oficiu de Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 2.104/3/2009.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.316D/2009, având ca obiect o excepție de neconstituționalitate identică cu cea ridicată în Dosarul nr. 1.315D/2009.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea dintre obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 1.316D/2009 la Dosarul nr. 1.315D/2009.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.316D/2009 la Dosarul nr. 1.315D/2009, care este primul înregistrat.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, apreciind că textul legal criticat

se aplică tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei legale în cauză. Mai mult, se consideră că prin critica de neconstituționalitate se tinde la modificarea și completarea textului legal supus controlului Curții, aspect ce excedează, însă, sferei de competență a instanței de contencios constituțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 16 februarie 2009, pronunțate în dosarele nr. 2.104/3/2009 și nr. 150/3/2009, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, precum și a ordonanței de urgență în ansamblul său**, excepție ridicată din oficiu de instanța de judecată în cauze având ca obiect obligarea autorităților competente de a înmatricula autovehicule la o anumită valoare a taxei pe poluare sau chiar fără plata acesteia.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile legale criticate sunt discriminatorii, întrucât nu prevăd obligația persoanelor fizice sau juridice, de drept privat sau de drept public, utilizatoare ale autovehiculelor deja înmatriculate, de a contribui pecuniar la bugetul Fondului pentru mediu, în pofida faptului că și autoturismele deja înmatriculate reprezintă un factor poluator. În aceste condiții, se apreciază că există o discriminare între persoanele care dețin deja autoturisme înmatriculate și cele ce își înmatriculează autoturismele ulterior intrării în vigoare a taxei speciale, respectiv a taxei pe poluare.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, precum și ordonanța de urgență în ansamblul său, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008. Textul art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 are următorul cuprins:

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, precum și a ordonanței de urgență în ansamblul său, excepție ridicată din oficiu de Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal în dosarele nr. 2.104/3/2009 și nr. 150/3/2009.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 433878

